Poutníkův škrpál

(Atlantis v zemi meldacrz az)

Číslo: 17

Vydání: Červenec 2016

DOBRODRUŽSTVÍ…

… a mnoho dalšího

Tento časopis je tvořen členy oddílu Poutníci. **web:** poutnici.desitka.cz

ÚVODNÍČEK

Atlantis

Milí táborníci,
dostává se Vám do rukou již 17. číslo Poutníkova škrpálu. Ač je to neuvěřitelné, vydáváme tento časopis již třetím rokem. Kdybyste jen věděli, jak nenápadně se rozhodlo o tom, že vůbec vznikne první číslo, asi byste koukali. Konec konců, zkuste se zeptat mne a Bláti. A nejlépe, když u toho budeme oba.

Náš oddíl oslavil 5 let své existence. Mnoho jsme toho udělali za tu dobu. Vždyť jen za poslední rok přišlo tolik změn, nových akcí, nápadů a myšlenek, že se nedají napočítat na prstech.

Je skutečně krásné, že oddíl funguje, má se kde zlepšovat a á co nabídnout. Ať už je to tento časopis anebo společně strávené chvíle na táboře.

Nechte se unést a užijte si letního **dobrodružství**.

OPIČÁK

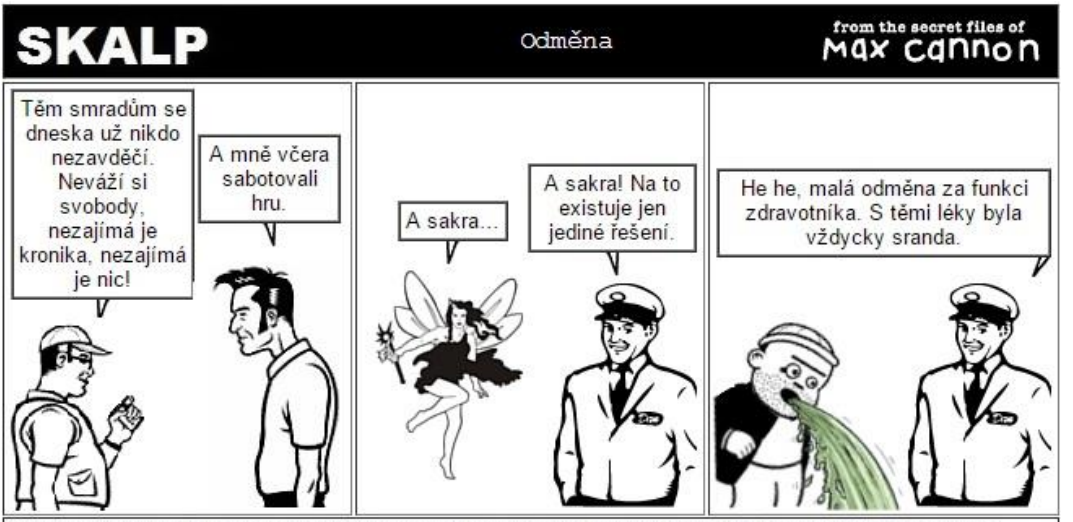

Komiksové stripy na motivy oddílového prostředí jsou předělávkou původního komiksu s názvem Red Meat, jehož autorem je Max Cannon (redmeat.com). - Oddíl Poutníci, poutnici.desitka.cz - 2016 - autor stripů: Opičák

AKCE BUDOUCÍ

Termín	Název	Místo	Poznámka
2.-4. 9.	Kydání hnoje	Mukařov?	Jen vedoucí
23.-25. 9.	Sraz oddílů	Louka Ginkga	
září	Borcovka anebo spešl výprava		bude známo až po tisku tohoto Škrpálu
8. 9.	Jednodenka	Levý Hradec	
25.-30. 10.	Podzimky		
6. 11.	Borcovka	Praha	
18.-20. 11.	Výprava		

→ Každou středu pořádáme schůzky, kde smysluplně trávíme odpoledne. Pobavíme se při hrách a něco se naučíme z dovedností pro život (zdravověda, vázání uzlů, jak si zabalit na výpravu apod.).

Každou **středu** od **16:30 do 18:30** na adrese **Norská 16, Praha 10**

→ Jednou až dvakrát do měsíce jezdíme na vícedenní výpravy
→ Občasně pořádáme vzdělávací akce
→ Pořádáme jednodenní akce s různou tématikou
→ Na programu máme akce pro veřejnost, rodiče, přátele
→ Párkrát do roka máme netradiční schůzky
→ V únoru jezdíme lyžovat a bobovat
→ V srpnu jezdíme na letní tábor
→ V květnu 2016 náš oddíl oslavil 5. narozeniny

DŮLEŽITÉ MILNÍKY CELOROČNÍ HRY ZEMĚ ZA ZRCADLEM

- Atal je jméno stvořitele, ale zároveň i jeho titul či hodnost.
- Atal nám osvětlil, že Alfa i Omega je stejný svět.
- Setkali jsme se s Atalem, který nás pozval do světa Atalova lidu. Nejprve musíme ale poznat důkladně jednotlivé rasy, abychom na vstup do tohoto světa byli připraveni.
- Víme, že král Elfů je všemi uznáván jako autorita, včetně Ofiliánů a Marymenů. Rasy ale již nevědí, proč tomu tak je. Neví, že je Elfové kdysi stvořili.
- Pomohli jsme Elfům a zjistili jsme, že jsou původní obyvatelé Omegy. Atal se svými stvořiteli tvořili rasy, ale během let došlo ke konfliktům a část z jeho mistrů se oddělila a odešli do pralesů Omegy tvořit vlastní, „zlé rasy“ – protože pociťovali zášť vůči Atalovi a jeho věrným mistrům. Těmito stvořiteli jsou právě Elfové. Nevměšují se, pokud to není důležité, do sporů mezi ostatními rasami.
- Ofiliáni, kteří neuznávají Nový věk, se snaží stále zotročovat jiné rasy. Ty přeměňují na „černé otroky“, kteří jim posluhují.
- Modamér Grantén předala „vědění“ všem Ofilánům a dala nám amulet, kterým lze černé otroky proměnit zpět při vyřčení jisté věty.
- Modamér Grantén, královná Ofiliánů, netušila, že její rádci ji klamou. Nevěděla, že si Ofiliáni přivlastňují jiné rasy, které svou mocí zaklejí do podoby tzv. černých otroků. Však Alarg jí vše pověděl.
- Alarg se stal králem Arkasínů.
- Poznali jsme škodolibé Nařany, které tropí nezmar všude, kam přijdou.
- Posbírali jsme dalších 7 kamenů, jsme schopni otevřít bránu.
- Od Bílého krále Voirdžin jsme se dozvěděli, že Alarg je vyvolený my, podle stejné legendy, jsme jeho pomocníci na cestě k sesbírání kamenů, díky kterým se otevírá brána.
- Poutník byl původně Znalec. Ten spolu se Strážcem hlídal bránu, kterou se vstupovalo do jiných světů a jejíž strůjcem je Atal. Znal kombinaci rozložení kamenů, které určovaly směr brány. Ve velké bitvě mezi Arkasíny s Chuorky a Ofiliány a Marymeny chtěly temné rasy zlomit Znalce, aby se přidal na jejich stranu. To se jim podařilo jen částečně. Znalec zapomněl správná rozložení kamenů a zšedl. Začal si od té doby říkat Poutník.
- Průběžně dostáváme k opatrování jakési okrasné kameny, na kterých jsou písmena z řecké abecedy. Díky nim můžeme otevírat brány a procházet tak do jiných světů. Tyto „portály“ v podobě bran vymyslel a se svými pomocníky vytvořil Atal.
- Dozvěděli jsme se, jak vznikla celá Země za zrcadlem s jejími světy, a to tak, že jsme slyšeli legendu o Atalovi.
- Seznali jsme, že Ofiliáni a Myrymeni jsou temné bytosti a není radno si s nimi zahrávat. Poznali jsme již i celou řadu denních ras.
- Každá rasa žijící v Zemi za zrcadlem má od počátku svého života. Jsou to kameny každý jiné barvy, které opatruje vždy nějaký rod té které rasy a je předáván z generace na generaci pro paměť jejich počátku. Jen při zvláštních příležitostech a při

nebezpečích je tyto kameny možné shromáždit na jednom místě, protože jejich síla je značná. Čím více kamenů se shromáždí, tím více síly se soustředí.

- Vstoupili jsme pomocí brány do Země za zrcadlem. Náš průvodce je Poutník.

Slovutní čtenáři, mé jméno jest Jonathan Marvel. Na cesty vydal jsem se dne 11.9. Léta Páně 1802, abych poznal svět a o tuto zkušenost bohatší se do své domoviny vrátil. Po celou dobu putování psal jsem si poctivě deník, aby každá událost byla zaznamenána a nezapomenuta. Deník, jak spatřiti můžete, jest zde přiložen.

Jen málokterého pocestného napadne myšlenka, zda existuje ještě jiný svět, než ten náš známý. Nemyslím tím snad zemi Americkou, neb Africkou, ale docela jiný svět za jakousi podivuhodnou hranicí. Snad i vy nyní váháte, zda nejsem rozumu mdlého, když tu teď o jiném světě rozprávím. Však záhy pochopíte, kam svými slovy mířím.

Na své cestě jsem se dostal k jakési Bráně podivné, která Strážce při svém vstupu měla. On varoval mě, abych kroky vážil, však který mladý člověk rád naslouchá učeným řečem, ba co víc – vyslyší zkušenosti starších lidí? Ani já jsem neváhal a jsa odhodlán poznat, co skrývá se za ní, vstoupil jsem.

Svět, který se ukázal býti za Branou v plné své kráse, předčil všechna má očekávání, ba zapomněl jsem i na varovná slova o jistém nebezpečenství, které tento svět skrývá. Ale vězte všichni, že kdo srdce má na správném místě a rozumu užívá, ten každé nástraze se vyhne a zdárně svou cestu dokončí. I varování dalšího jsem opomněl, a to takového, že nelze se dostati nazpět z tohoto podivného světa. Tak pravil Strážce a já jeho slov tehdy nedbal.

Na druhé straně, když Bránou jsem prošel, stál ten, kdo průvodcem mi dále byl. Poutník. Já společně s ním poznával tuto divukrásnou „Zemi za zrcadlem“ a stal se pro další čas také poutníkem.

Nikdy jsem netušil, že rozumem nadáni mohou být i jiné bytosti, než rasa lidská. Já setkal se s Arkasíny a Elfy, spatřil vzácné a moudré Voirdžíny, spousty dalších tvorů, co jen velkolepá fantazie může přinésti. Však čtěte můj deník a sami uznejte, že nikdy nebylo třeba litovati, že Branou jsem prošel do Země za zrcadlem. Ba i poutník sám mých pozdějších obav z nemožnosti návratu mne zbavil, ještě v čase, kdy jsem se vrátit chtěl zpátky do našeho světa a naší země.

Komu snad není deník můj dostatečným poučením, ten na podobnou pouť vydati se může, však rizika rozhodnutí svého každý sám si ponese! Ke Bráně znamení, jež tu je zobrazeno, každého dovede. Brána tato se otevírá v jistý čas, co v deníku je popsán. Znamení lze vyvolati heslem tímto v arkasínštině řečeném:

Alarg monde ar neat
iari longa aldan
tuori belde suam
arkasi choram dei!

Což v překladu neumělém, neb arkasínštinou nevládnu zcela, znamená:

Sílo tohoto světa
svou délkou nekonečná
spoj svět se zemí zrcadlící se
v našich myšlenkách!

Po těchto slovech v okolí blízkém prvé znamení se ukáže. A po nich dál své kroky vésti můžete. Však délka cesty k Bráně nikdy není známa. Proto vhodného místa sobě vyberte a vybírejte ho více srdcem, než rozumem. A dle deníku mého poznáte i čas, kdy po znameních se vydat.

S úctou Váš Jonathan Marvel, cestovatel

- 10. 10. 2015 | Našli jsme skříňku s prazvláštním znakem. V ní byl ukryt starodávný pergamen od cestovatele Johnatana Marvela. Odkazoval se na deník, který však v truhle nebyl. V truhle byl však ale návod, který praví, jak máme vstoupit branou do jiných světů.

KNEDLÍKOVY DOJMY

Na červnové výpravě jsme Ofiliánům museli odevzdat to, co nám bylo nejcennější. Jednalo se veskrze o osobní věci s příběhem. Zpětné ohlédnutí sršelo emocemi a jednalo se o jeden z nejsilnějších programů tohoto roku. Knedlík se s námi chce podělit o své dojmy.

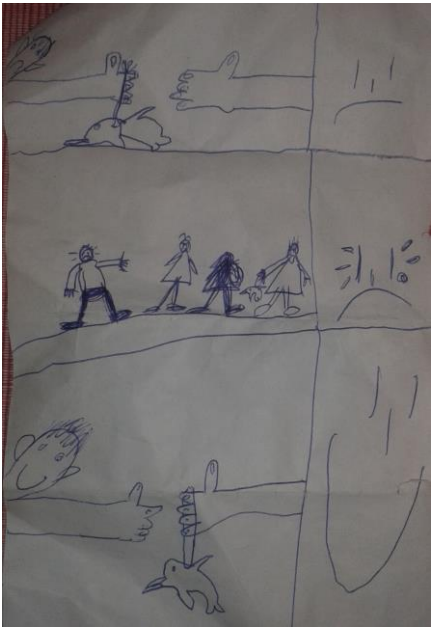

„Když jsem jim ten náhrdelník dával tak jsem bil moc smutní.

Ale kdiš odešli dos-lo-va-jsem brečel.

A kdiš jsem ho vibojoval tak jsem se radoval jako mravenec z jahody.“

OBRAZ NAMÍSTO 3500 SLOV

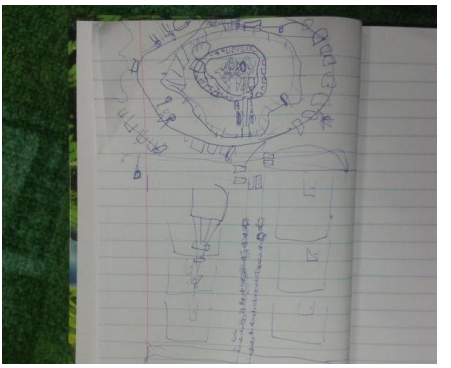

Nebyl jsi na některé z akcí? Neváhej se zeptat těch, co tam byli. Ke každé fotce se váže mnoho příběhů…

BODOVÁNÍ

Bodování je záznam výkonu, a zároveň i účasti v oddíle. Za každou akci získáváš určitý počet bodů. Hodnotí se však i tvoje aktivita. Když se snažíš, výrazně pomáháš svému týmu, nebo dokonce vyhraješ nějakou hru, můžeš získat body navíc. Veškeré body pak zaznamenáváme do tabulky na webu. Odkaz najdeš hned nahoře v menu pod heslem BODY.

Kdo vyhrál, jste se dozvěděli až po tisku tohoto Škrpálu na táboře.

ZÁTOKA PLÁŇAT JAKO TÉMA PRO SLOHOVKU

Zátoka pláňat jako slohová práce na téma "Moje oblíbené místo"? Krásné, daří se budovat vztah k místu, což dle studií ovlivňuje změnu postojů a aktivního jednání ve smyslu řešení problémů a ochrany přírody.
Mno, na dalších akcích vztah k Zátoce pláňat u Poutníků budeme posilovat ještě víc. :-) Jak? Nechte se překvapit.

Zátoka pláňat je louka obklopená lesíkem, která se nachází cca 3 kilometry od vísky s názvem Keblov. Na louce stojí srub a v létě tam jsou postavené stany.

Toto místo jsem si vybrala, protože se nachází mimo civilizaci. Auta tudy nejezdí, nic tam nedělá rámus, jen vítr tam s potůčkem prozpěvuje. Také protože se tři sta metrů odsud nachází část Němčické přehrady, kde se chodíme koupat. Dalším z důvodů jsou okolní krásné lesy, které tvoří jehličnatí i listnatí páni. Nejen kvůli přírodě, ale i kvůli partě, která tam jezdí, jsem si toto místo oblíbila.

Do Zátoky pláňat jezdím dvakrát až třikrát do roka. Vždy někdy přes rok na víkend, a poté o prázdninách na dvoutýdenní tábor s oddílem Poutníci.

Ráno se na oblohu vykutálí zlatý míč. Květiny se otvírají, mlha se vypařuje z vody. Přes den je obloha krásně modrá a hravé paprsky sluníčka dopadají na zem, pokud tedy neprší nebo není bouřka. To je naopak obloha tmavě modrá se spoustou mraků. Navečer je vidět krásný západ slunce. Nádhera!

Když sluníčko zapadne, tak se na nebe vyhoupne stříbrný míč, který má kolem sebe modrý plášť se žlutými, zářivými světluškami, které jsou seřazeny do nějakých útvarů. Přes noc je les docela strašidelný. Větvičky křupají, zvířátka se ozývají. Když prší, tak kapky běhají po listech a vydávají strašidelné zvuky. Je krásné se posadit na louku a pozorovat oblohu, která je posypaná mnoha hvězdami.

Doporučila bych toto všem, co mají rádi přírodu. Je to výborné místo k odpočinku, relaxaci a odreagování. Mám to tam moc ráda.

(Bebina)

HRA: NA CHLEBA

Přinášíme tip na výtečnou hru, která zpestří chvilky bez náplně. Pravidla jsou jednoduchá a hru lze hrát prakticky kdykoli.

1. Hra je určena pro 1 až 3500 hráčů
2. Sedněte si kolem stolu, ohniště či kamkoli dle domluvy
3. Čekejte, než ztvrdnete

(Mylun, zdroj: Recesarium)

naše recesarium

HRA NA MODRÝ INKOUST

Nudící se hosté dostanou po lahvičce modrého inkoustu a na dané znamení se navzájem polévají. Kdo je nejvíce modrý, vítězí, i když to vlastně na něm záleží jen zčásti.

JAK CHYTIT MYŠ

Na točící se gramofonový pásek dáme kus slaniny a vedle postavíme sklenici studené vody. Myš běhá za slaninou, uhřeje se a napije vody. Dostane zápal plic a potom ji lehce chytíme.

ZÁCHRANA PŘED BÝKEM V ZIMĚ

Zařveme, až se hory zazelenají, a býk se půjde napást.

Do recesaria přispěli: Běhal+Kunčický, V. Korčák, K. Kotera, R. a A. Kubelková, F. Šrámek

KRÁL KAREL A BUSEK Z VELHARTIC SE JEŠTĚ NEPOSADILI

NEGATIVNÍ SNÍMEK TELEGRAFNÍ TYČE

PAVOUK DĚLÁ STOJKU

TENISOVÝ MÍČEK – ZMETEK –

KŘEČKŮV TAJNÝ BOD

Křeček se v únoru stala hrdou členkou Kmene. Napsala nám o tom, jak to probíhal její poslední bod zkoušky, zvaný Tajný bod.

Na podzimkách jsem čekala, kdy mi přijde tajnej bod. Vůbec nic se nedělo a zbyl mi už poslední večer před odjezdem. Už jsem si říkala, že už mám klid že se nic dít nebude a že na tajný bod už je málo času. Šla jsem spát.

Spím… A tu se mnou někdo vrtí. Probudím se a tam Dan. Říká ,,Křečku pojď." ,,Musím?" zeptala jsem se. Dan se zasmál a řekl že musím.

Oblékla jsem se a šla. Dan mě přivedl do jídelny kde byli členové kmenu. Šli jsme k nim. Dan řekl něco, co si už nepamatuju…

Dostala jsem úkol říct každému co se mi na něm líbí a co ne a oni mě pak naopak. Bylo to hrozné ač se zdá že to nic není. Klepala jsem se, bála jsem se. Nevěděla jsem co komu říct… Jak na to budou reagovat… Bylo to na mě opravdu těžké.

Tajný bod jsem splnila. Bláťa (náčelnice Kmene) ke mě přistoupila a dala mi žlutou palestinu. Pogratulovali mi a mě se ulevilo. Bylo mi ale líto že už je po všem a já už nemám na co čekat a o co se snažit. Škoda ze je to jen jednou.

JUCHŮ, KONEČNĚ V KMENI

Přijela jsem do Prahy na závod 24 hodin na koloběžce. Bylo mi divné, že Opičák po mně chtěl, abych přijela dřív a pomohla tam postavit ty stany, když v Praze je tolik lidí, kteří by tam mohli přijít, ale přijela jsem. Zhruba po půl hodině, co závod začal, se mě Bláťa zeptala: „Bebino, nechceš jít s námi nakupovat?“ Řekla jsem, že jo. Myslela jsem, že jde jen Bláťa a Opičák, ale nakonec šel i Matěj a Chumba. Bylo mi divné, že nás jde tolik, a že Efa nemůže jít s náma, ale vůbec mě nenapadlo, že bych mohla plnit Tajný bod.

Jeli jsme autobusem na Hradčanskou, kde jsme si stoupli na chodník a všichni si nandali palestiny, co mají Kmeňáci a kdo má, tak si nasadil na palestinu březové lístky. Poté mi Opičák přečetl příběh, který byl o pánovi, co sázel stromy (bylo to osm papírů).

Po přečtení mi bylo sděleno, že mám tento příběh jít převyprávět někomu na tramvajovou zastávku. Nabídli mi, že mi příběh přečtou ještě jednou, nechtěla jsem. S ohromnou nervozitou jsem šla na zastávku, vedoucí však zůstali stát na místě. Já jsem si ale spletla zastávky a šla na autobusovou. Vybrala jsem si paní, co stála při kraji. Řekla jsem jí, kdo jsem, a že jsem z oddílu Poutníci a musím teď splnit můj Tajný úkol (bod). Paní mě vyslechla, ale myslím si, že byla trošku zmatená z toho, co jsem jí převyprávěla. Vrátila jsem se k vedoucím. Ti mi řekli, že jsem úkol splnila, ale že se jestě nedozvím, jestli jsem se dostala do Kmene nebo ne.

Byla jsem celý den strašně nervózní. Měla jsem strach, že jsem to nesplnila kvůli tomu, že jsem šla na autobusovou zastávku místo té tramvajové. Celý den se nic nedělo, ale pak přišel večer. Jela jsem s Leou dvě kolečka a když jsem se vrátila, stála tam Křeček s loučí. Přivedla mě před Kmenovou radu.

Pozdravili jsme se a Bláťa ke mně začala mluvit. Čekala jsem, co teda bude. A Bláťa řekla: „Kmenová rada se shodla, že jsi Tajný bod splnila a stáváš se členkou kmene.“ V tu chvíli jsem měla nepopsatelně obrovskou radost, v hlavě mi proběhlo spousty věcí a okolí bylo plné emocí. Potom Opičák zvolal: „Áďo, pojď sem.“ Koukala jsem na ni. Op se mě zeptal: Pamatuješ si tuhle slečnu?“ Vůbec jsem netušila, kdo by to mohl být.

Tahle slečna stála na té zastávce, a také poslouchala, co jsem vyprávěla, byla to Opičákova kamarádka, která jim pak vše řekla. Všichni mi pak pogratulovali, vyfotili jsme se a vrátili jsme se jezdit. Byla jsem

tak šťastná, že jsem brečela. Celý druhý den jsem pak hrdě nosila palestinu na krku.

Na tento okamžik jsem čekala tři a půl roku, několikrát jsem tu zkoušku nedodělala a nebo jsem ji ztratila, ale nikdy jsem to nevzdala. Všechno se dá zvládnout, jen si musí každý věřit. Děkuju moc všem, co mě v tom podpořili a říkali, že to nemám vzdávat, to znamená oddílu a rodině. Byl to nepopsatelně krásný zážitek, na který nikdy nezapomenu. A Tajný bod jsem splnila na pátek 13.

Přijetí (zatím) poslední členky do Kmene – Bebiny.

(Bebina)

KLUBOVNA KDYSI

CO TI DÁVÁ ODDÍL

Ptali jsme se dětí i vedoucích a rodičů

DĚTI:

Bebina: Tak já jsem moc ráda,že jsem v oddílu.Poznala jsem tam moc suprových lidí,se kterými je sranda.Ti superhrdinové jsou asi zatím nejlepší. A kdyby vlastně nebyl oddíl tak nepoznám ani svoje nejlepší kámoše Mikyho a Denču takže díky oddílu je znám. Jen je škoda,že ty výpravy jsou tak krátký,protože kdyby byli delší tak by jsme si to víc užili,ale nevadí i tak jsou fajn.Stejně je nejlepší tábor,jelikož je nejdelší a na parádnim místě.Oddíl mám taky ráda,protože,když tam něco ukážete nikdo se nesměje ostatním.Taky od poutníků jsem získala nový vědomosti uzly,stopy morseovka.....Jezdím tam vlastně už 2 roky a 5 měsíců.Moje první výprava byla v kunžaku a tam byli indiáni,kteří proti sobě válčili a my jsme je usmířili.Taky znám i od oddílu nové písničky.Když už to píšu tobě tak tam o tobě taky něco napíšu. Nejlepší s tebou bylo to lyžování teď na lyžo-bobu. Ta poslední ta černá to bylo parádní a těším se na příští rok a chci jezdit zase s tebou. :)) Když to všechno zkrátim tak mám Tebe i Poutníky moc ráda a jsem ráda,že jsem Váš poznala. (2014)

Do oddílu jsem začala chodit, abych si vyzkoušela něco nového. Poznala jsem spoustu suprových lidí. Mám také spoustu zážitků např. když jsme našli sv. Grál, boj na konci tábora Camelot (Morgana, její syn a Dragon proti nám s Merlinem a Artušem), klondajk, seniorský puťák, Hello Kitty, Helena Kellerova, Hodnoty, Robin Hood, Hulk… a toto je jen malinká část zážitků. Oddíl je pro mě důležitá hodnota. Máme suprové vedoucí, kteří pro nás připravují parádní a hlavně dobrodružný program. Děkuji za skvělé zážitky a doufám, ze oddíl bude ještě dlouho fungovat. (2016)

Řízek: Vliv na můj život tak jako , když sem u poutníků tak se cítím normálně můžu se chovat normálně kdybych se choval tak jak se chovám na poutnících ve škole tak se mi smějí nevím proč ale to je jedno prostě sem rád že sem s vámi.

Korbič:

S oddílem mě je stále prima,
na výpravách občas zima.
Nadlábnem se a jdeme ven,
zima přece přeje všem.

A když už je jaro tady
nemám pocit a nálady,
že prý nějaké deprese,
to se mnou přece netřese.

Nekoukám furt na bednu,
jinak za rok vyblednu.
Venku slunce krásně pálí,

vezmu všechny svoje známý
a k Poutníkům přidáme se
ve stromovce budem přece,
proháněti koloběžky,
tam nebudem chodit pěšky.

Máme sport i krásnou barvu,
rodinnou i prima švandu,
mám vás vážně všecky rád
to Korbič vám říká zas.

Miky: V oddíle jsem protože mě tam přihlásila mamka.Co mu dávám to nevím,přináší mi spoustu věcí jako třeba: kamarády, zábavu, ponaučení. Jediné co mi oddíl bere je můj osobní čas, ale to nevadí protože ho trávím se super lidma.

Křeček: Do oddílu jsem přišla, když jsem za sebou měla docela dost špatných věci… Nikomu z oddílu (dětem) jsem to nikdy kromě mé nejlepší kamarádce bebine neřekla. Oddíl mi otevřel oči a z tech nejhorších chvil jeho života me vytahmul. Z ni to asi divné, ale v té me situaci mi oddíl dal novém důvod něco děl a věnovat se něčemu zase na plno i když někdy to není 2× lehký. Otevřel mi nové dveře k bez vládním lidim , přátelům a nalezeni nejlepší kamarádky a kamaráda . oddíl mi otevřel dveře i do budoucna protože stejně tak jako vim ze chci být zpěvačka ted už i vim, ze jednou budu vedoucím tohoto oddílu . neverite ze mi to vydrzi? Neverte, čas to ukáže sam… Tímto chci jen říct , že i když se někdy tvarům jakkoliv tak za to co jste pro mne udělali vám budu nadosmrti věčná . stejně tak jako za zážitky , ukázání super místa (keblov) a spoustu dalších. Díky Všem…

VEDOUCÍ:

Opičák: V tábornickém prostředí se pohybuji od 4 let, vedoucím jsem zhruba 7 let. Tedy poměrně dlouhá doba na to, abych mohl zhodnotit, co mi oddíl přinesl a co vzal. Celý tento Poutníkův škrpál bych byl schopen popsat a stejně by to nestačilo, pokusím se však vypíchnout jehličky z kupky sena.

Jako dítě mi oddíl přinesl mnoho. Kamarády, se kterými jsem měl společné a naplňující dětství. Oproti spolužákům jsme byli v lese, učili se dovednostem, které dnes jinde moc dobře nezískáte (dnes se směji, když vidím, jak 15letí nejsou schopni rozdělat na chalupě oheň k opečení vuřtů). Též myslím, že mne oddílové prostředí hodně posunulo v jemných dovednostech. Myslím vystupování před kolektivem, prosazení svého názoru, komunikace celkově aj. No a samozřejmě mi to přineslo mnoho z oblasti postojů, znalostí a jiných věcí, které mi logicky předávali starší. A hrát hry, kde se běhá po lese je přeci jen lepší, než kouřit, chlastat a hulit za křovím u základky…

Přerostl jsem z dítěte na vedoucího, poměrně brzy. Zjistil jsem, že oddíl je místo, kde z větší části mohu realizovat své plány. Mohu zde vyzkoušet prakticky cokoli a to je na tom skvělé. Každý vedoucí má možnost vytvořit jakýkoli program dle toho, co ho baví. A v čem je dobrý. Nejsme svazování školními osnovami, nemáme od nadřízených přesně dané aktivity, nemusíme naplnit nic. Nemusíme, ale chceme. Vnitřní motivace je to, co jakýkoli oddíl pohání dopředu a to, že to vedení „dělá dobře“ se pozná

na tom, že děti do oddílu chodí a milují ho. Konec konců – zeptejte se rodičů dětí, proč je do oddílu posílají a proč tam děti chtějí.

Co mi oddíl vzal je pochopitelně čas. Ale když děláte věci pořádně, lidé to ocení. Stejně jako poctivou kávu, jak se to praví v reklamě na jednu značku. Čas tomu rád věnuji, vidím v tom smysl a svou seberealizaci, což je v životě jinde mnohem těžší naplnit. Vzal mi nevázanost, spontánnost. Ne, že bychom neuspořádali nahodile nějakou srandu, ale myslím to obecně. Kalendář mám plný na dva roky dopředu a vím, že v době výprav si nic neplánuji, což je s četností akcí a zároveň s prací maximální využití mého času a lidem okolo mě musím vysvětlovat, že se „fakt netrhnu ze dne na den" a musím si s nimi plánovat setkání dopředu. Vzal mi možnost věnovat se jiným věcem naplno. Nelituji, život není krátký, čas na ně jednou bude. A když ne, vybral jsem si z toho všeho dle svého rozpoložení v současné době nejlepší odrůdu vína. Vína, které zraje už 5 let a čím déle bude zrát, bude lepší. Pokud se o něj bude stále někdo starat.

Oddílu bych rád popřál minimálně dalších 5 let, ať můžu za ten čas přát to samé znovu. Přeji mnoho spokojených dětí, nadšených vedoucích a nepřeberné množství různorodých aktivit, které jdou přímo z duše a rukou vedoucích.

Bára: Mám se zamyslet na tím, co mi dává oddíl? Poslední dobou mám pocit, že bych měla myslet spíš na to, co dávám oddílu já. Maturita a spousta shonu odepře člověku zájmy jemu nejmilejší. Ale ta motivace, která mě žene dopředu, když mám jasnější mysl a můžu se věnovat oddílu je hlavně seberealizace. Člověk se může na všem skvěle vyřádit (a to jak z pohledu vědoucího, tak dítěte), udělat skvělou hru, která ho nadchne jejím připravováním nebo ušít kostým, který vymýšlí několik týdnů dopředu a dovádí ho k dokonalosti. To se mi na oddíle líbí asi nejvíc. Každý si v něm může najít své místo, něco, čím přispěje ať už je to hudba, znalost přírody, důslednost či jen veselá mysl. Kdokoliv může přijít a obohatí se tím celý kolektiv.

To, co si vybavím, při slově oddíl, pominu – li věci, jako málo spánku a proděravěné boty, vybaví se mi příroda. Kamkoliv se jede, vždycky je to blízko přírodě, ve které hrajeme hry nebo ji prozkoumáváme. Objevování přírody a všeho kolem ní je podle mě nejsilnější tmel oddílu. Jako malá jsem to tolik nevnímala. Když jsme chodily s mamkou na houby do lesa, brala jsem to jako nutnost a raději jsem se viděla před chatou, jak si hraju na pískovišti. A proto, že je otevřená krajina to, kde se člověk zákonitě cítí dobře, je skvělé, že se k ní děti díky oddílu dostávají přirozeně – hrami, výlety, poznáváním. Přála bych si, aby každé dítě mělo možnost někdy chodit do oddílu. I v našem oddíle vidím obrovské posuny dětí, které přijdou naprosto nepřipravené, ale oddíl si je sám vychová a z táborů a výprav odjíždějí jako jiní lidé. A pokud jim to vydrží až do dospělosti, stanou se z nich skvělí, správňácký oddíloví lidé.

Mates:
Pětileté dítě se musí ještě mnoho naučit. Má ale za sebou již nejtěžší zkoušku svého života. Naučilo se mluvit, vnímat a koordinovat své pohyby.

Tento vývoj můžeme vztáhnout i na oddíl. Nejtěžší jsou vždycky začátky. Vedoucí jsou sice nadšení, ale děti se obtížně shání. A to nemluvím o materiální výbavě či stanovování pravidel. Toto všechno se musí postupem času vybudovat.

Poutníci za chvíli vstoupí již do školního věku a jejich hravost z mládí se nemění. Stále jsou jako malé děti, kteří chtějí poznávat svět. Ani omylem nezaběhli do stereotypu a vymýšlejí neustále nové aktivity – Nenech chcípnout!, stezky, kmenové výpravy…

Tradice je ale dobré zachovávat a i to je zde zvykem – Libušínská bitva, Poutnický Top-gear a v neposlední řadě tábor.

Přeji oddílu do dalších let, aby zůstával v krásném dětství co nejdéle. Nebojte se, že škola už klepe na dveře!

Michal: Oddíl… oddíl? Oddíl !!

Kéž by byly odpovědi tak jednoduché, jak jednoduché bývají otázky. Mnoho slovy lze zabít dobrou myšlenku, a tak se pokusím odpovědět co nejstručněji, ale – jak je mým zvykem už od dob, kdy jsem v žádném oddíle nebyl – nedaří se mi mluvit k věci úsporně... :)

Proč jsi v oddíle? Pominu dávná léta své školní docházky a oddílu, do kterého jsem jako kluk chodil a který tak trochu nefungoval… a dál to rozvedu někdy jindy. Tedy… to takhle jednou zazvoní telefon a na druhém konci Luděk, spolužák, se kterým jsem maturoval. Říká mi, že to ještě nevím, ale teď o víkendu s nimi jedu na výpravu! Pronesl jsem, že se asi zbláznil, já a děti? Já o nich nic nevím!! Bylo mi sotva 20 let a představa víkendu strávenou s úplně neznámými dětmi pro mne byla v mlhách, jichž jsem konce neviděl. Ale nechal jsem se přemluvit a vyrazil – tehdy poprvé do Kamenice. Byl jsem lovec Hern, stojící na skále, za sebou jsem měl oheň a pod skalou stály děti a trochu se mě bály. Měl jsem na hlavě paroží, narychlo vytvořené z kabelů, ale to vůbec nevadilo, oheň za mnou dělal takové stínové divadlo tam dolů, že pro tu drobotinu bylo všechno skutečné a ne jen kašírované z toho, co Kamenice dala. A odpověď na původní otázku, proč jsem v oddíle: Protože jsem se nechal zlanařit a už skoro „nafurt“ zůstal a nikdy jsem toho nelitoval. Teprve „za pochodu“ jsem získával zkušenosti a stal se díky oddílu tím, čím jsem.

Co mu dáváš? Všechno. To není nadsázka, byť těch mých posledních pět oddílových let už není takových, jaké bývaly předtím. Oddíl se dá dělat celou hlavou, celým srdcem, s nasazením do vyčerpání, nebo také jako jednu z životních aktivit. Já si před těmi lety vybrat to „všechno“. Kdyby se tak nestalo, možná by ani ten oddíl neměl takovou životnost. A pokud přece jen ano, byl by určitě jiný. Do oddílu – tedy aby bylo jasno, postupně do obou oddílů – jsem vecpal příběhy. Přetavil jsem příběhy, básničky, písničky, které jsem psal (a sem tam některé z nich i vydal) do celoročních her i do vyprávěních na dobrou noc. Oddílu, někdy aniž si uvědomují, dávají lidé sami sebe. Nejen zmíněné srdce, ale hlavně svůj čas. Toho máme každý jen jeden ranec a já do toho šel s rancem plným a ke konci mi v něm už nezbývalo dostatek sil pokračovat jako dosud dál. Přišla pauza, nejprve zdravotní, kdy jsem se kurýroval zpočátku jen z přetrhaných vazů v koleni, z čehož se vyklubala taková fuj věc, kvůli které jsem začal užívat léky na ředění krve. Když ne hlava sama, tak tělo začalo říkat, že toho už bylo dost. A pak přišla pauza i organizační.

Po neuvěřitelných 22 letech (1988–2010) jsem byl venku. A nebýt opět osloven, tentokrát docela jinou generací, možná že bych stihl napsat i pár knížek. A opět nelituji, že jsem se nechal zlákat a tentokrát z úplné nuly jsme společně s ostatními dali vzniknout novému oddílu, který teď slaví pět let. Do tohoto počinu jsem dal na počátku víc, než dávám dnes. Od vzniku Poutníků jsem říkal, že je povedu jen do doby, kdy se stabilizují, a pak jej někomu z nich předám. Takže dnes jsem „do počtu“ a chod oddílu je na bedrech jiných:)

Co Ti přináší? Radost i starost. Velkou rodinu, která je v neustávajících proměnách, jak děti dorůstají, jak z jedné strany do něj lidé vstupují a z druhé odcházejí. Někteří prolétnou oddílem jako komety a už se nevrátí. Někteří se vrací po nějakém čase a vidí v něm víc, než jen hraní si na rytíře, nebo indiány. Oddíl přináší obrovskou zkušenost pro každého člověka. Tak jako každá skupina lidí, která se schází a něco společně vytváří. V oddíle vnikají přátelství (ale i zanikají), někdy na celý život. A když se ti dospívající „povedou“, je to nirvána vidět je vstupovat do rolí nové generace vedoucích.

A co bere? Podobnou anketu otázek ke konci mého působení v oddíle Tuláků někdo přinesl na schůzku a já tehdy odpověděl neobyčejně stručně. Co bere: iluze. Nemyslel jsem to ve zlém, přesně v té chvíli jsem tuto odpověď našel jako možnou a nejpodobnější skutečnosti v sobě samém. Pochopil jsem, že jsem mnohdy žil sám v iluzích a neslyšel, co mi někteří říkají. Také touto zkušeností jsem musel projít, abych byl tím, čím jsem dnes. Tak tedy iluze jsou to, co mi oddíl „vzal“, ale uvozovky jsou tam správně, protože naopak mi z těch iluzí pomohl udělat další krok a změnit spoustu věcí a neopakovat ty stejné chyby. Takže stručně mi to opravdu nejde, omlouvám se:)

Jsem nesmírně rád za všechny zkušenosti, které mi oddílový život přinesl. Tahle velká věčně proměnlivá parta lidí mi dala možnost nahlédnout až za „horizont událostí“ a stát se člověkem vnitřně bohatším, než bych kdy byl, nebýt na počátku jednoho obyčejného telefonátu… Díky všem za zkušenost, za trpělivost, za to že jste a že i budete dál! A díky, Luďku:)

Kocík: Jmenuju se Michal, ale zdá se že budu znám spíš jako Kocík nebo Mišák. Moje první spolupráce s Poutníky proběhla během příprav na tábor 2014. Stal jsem se oddílovým formanem a poprvé převezl vybavení na tábor do Zátoky pláňat. Vzpomněl jsem si tam na své dřívější působení v dětských skupinách a zastesklo se mi po práci pro děti. Od té doby jsem byl formanem kdykoliv to bylo potřeba a zúčastnil se i několika otevřených akcí. Když bylo potřeba přiložil sem pomocnou ruku, ale stále více mě to táhlo k přímé práci s dětmi. Přestože mám celkem málo volného času nabídl jsem se jako příležitostný spolupracují rodič. No a místo toho jsem se stal dalším vedoucím.

Tak jako ostatní musím teď prokázat, že budu přínosem pro Poutníky. Moc se těším na hry, lotroviny a výchovu dalších pokračovatelů. Líbí se mi aktivní spolupráce starších dětí při organizaci výprav a programu. No a kdo by odolal těm úsměvům, úžasu a zápalu v dětských očích. Děti vždy vědí, že postavy v programu jsme my vedoucí a Kmeňáci, ale jejich zapálení je pohlcuje a často to nevnímají.

A na konci při diskusi o programu není hezčí odměny než ty nekonečné úsměvy a ujištění, že příště musí přijet znovu. Na otázku co mi práce v Poutnících dává je asi nejlepší odpověď: dává mi radost z radosti dětí. Oni nás motivují k dalším nápadům. Díky Vám za možnost a mimochodem světlo Vašim krokům…

RODIČE A PŘÁTELÉ ODDÍLU:

Jenůfka: I po letech, co aktivně do oddílu nedochazim jsem tam vítaná. A když přijdu, je to jako se vrátit domů. Cítím se externím členem oddílu.

Kejka: Přijďte a nebudete litovat! Nejen vaše děti budou nadšené :) Moje děti už chodí do oddílu třetím rokem a nejraději by s Poutníky trávili veškerý volný čas.

K ZAMYŠLENÍ

(Dle výzkumu publikovaného v Leadership & Organisation Journal)

POUTNICKÝ TOP GEAR 2016

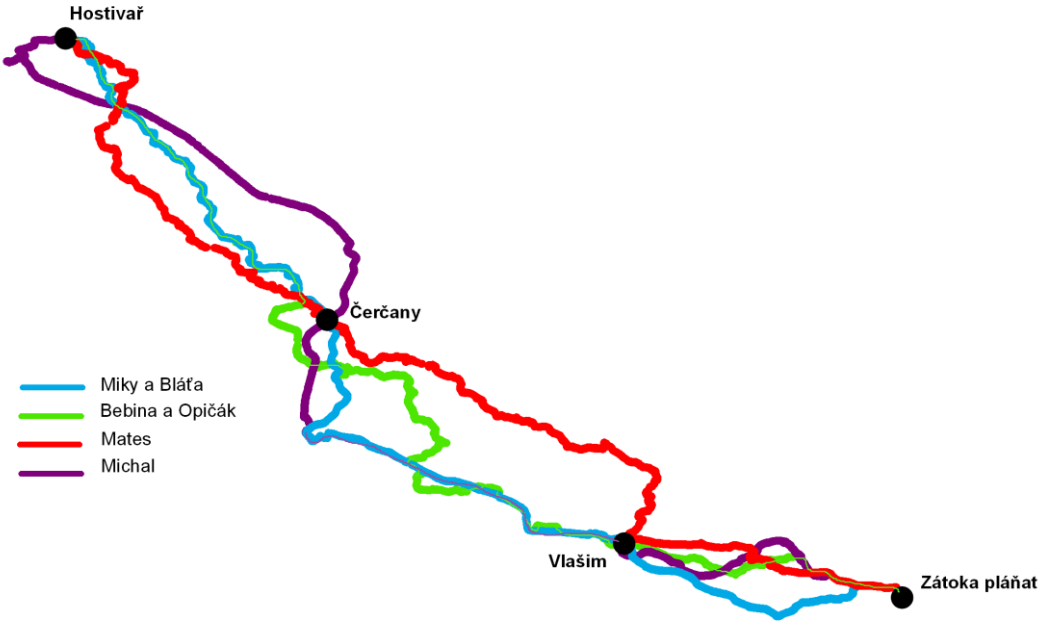

(Vytvořil ve složitém programu, kterému nikdo nerozumí náš študovaný geograf Mates)

ZELENÉ GRAFFITY

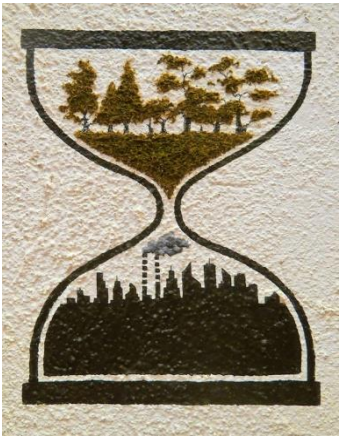

Chceš si vytvořit podobnou věc? Tak postupuj následovně:

1. Natrhej si pár kusů mechu, nejlépe ze země, ze stromů nemusí držet na zdi.
2. Umyj mech, zbav ho kořenů a hlíny.
3. Rozdrť mech v mixéru, nebo ho nasekej nožem na jemné kousky
4. Přidej dva hrnky podmáslí nebo bílého jogurtu, dva hrnky vody (místo ní můžete částečně použít pivo) a půl lžičky cukru. Rozmixuj dohladka. Pokud máš pocit, že je směs příliš tekutá, přidej kukuřičný sirup, dokud nedosáhneš požadované konzistence.
5. Natírej prsty či štětcem.
6. Pravidelně choď zalévat, nejlepší je na to rozprašovač vody.
7. Svůj výtvor nám vyfoť!

Více: http://g.cz/seat-11-graffiti-z-mechu-a-kapradi-s-navodem

TRÁVA

Oldřich Mikulášek

Ptal jsem se trávy:
„Jak je ti, trávo?“
A ona řekla mi,
že zeleně.
Pak zeptal jsem se ještě,
z čeho tráva roste,
a ona řekla mi,
že ze země –
a že ji živí deště.

To všechno slyšel jsem
a zdálo se mi prosté,
že tráva ráda
dlouho polehává,
i když už vítr
dávno odešel;
že šumí svoje radosti i žal,
tesklivá tráva –

VTIP

Tchýně se rozhodne vyzkoušet své dva zetě. Přijde k tomu bohatšímu a na zahradě schválně spadne do bazénu. Zeť přiběhne a zachrání ji. Ráno se zeť probudí a před vraty stojí nová Octavia s nápisem - DÍKY, TCHÝNĚ. Tchýně přijede k druhému zeti, ten bazén nemá, ale bydlí vedle řeky, tak tam schválně spadne.

Zeť se na ni dívá, jak odplouvá po proudu a nechá ji utopit. V noci přemýšlí a říká si, jaký je vůl, že mohl mít novou Octavii. Ráno vstane a před vraty stojí nový Mercedes s nápisem - DÍKY, TCHÁN.

(Bebina)

KOCÍKOVA KALIGRAFIE

Poznáš iniciály jednotlivých vedoucích?

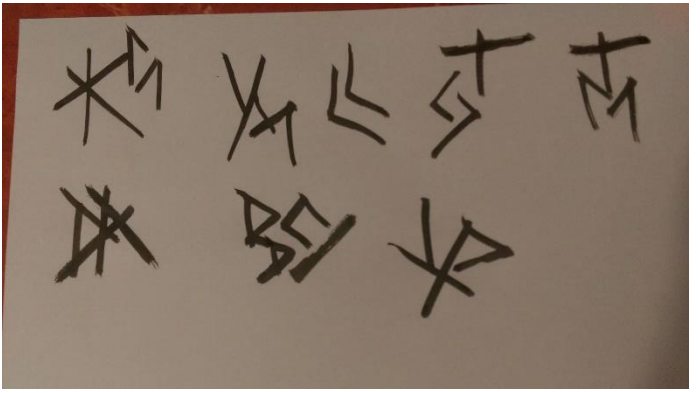

SRDCERVÁČ

Zabloudit není zlý,
to je jen pouhé zdání,
milovat není hřích,
to je jen pouhé přání.

Octnout se někde a sám,
je snad občas lepší,
než spojovat jing a jang,
to nepřináší štěstí.

Až projdete tmou jeskyně,
která vás určitě nemine,
snad pochopíte čeho je zač,
ten koho nazýváte srdcerváč.

(Dana)

ČEŠTINA JE KRÁSNÁ

Ne(z)kaž ji

Čeština je nádherný jazyk. Má jasná pravidla, můžeme díky slovům vyjádřit podstatně více věcí, než je tomu u jiných řečí. Namátkou jsem vybral slovo *maminka*. Jak to řeknete v angličtině? Mother, nebo mom? Ani jedno. Mother můžeme do češtiny přeložit velmi tvrdě jako matka. Mom se překládá měkčeji jako máma. Ale maminka, ta pravá, co ti dává lásku, co tě kojila, co si urvala chleba od úst, abys mohl ty jíst, pro to angličtina slovo nemá. Němčina také ne a vlastně se nám vyrovná snad jen slovenština (čínština a jiné neevropské jazyky prominou, nevyznám se v nich).

Dnes jsem od spolužačky na vysoké škole (!) četl v hromadné korespondenci pro náš obor následující větu: „Jsou to věci, které člověk vymyslí a nějaké otázky byly stejné jako u Ondri.“ *(sic)* No to víte, že se vymlouvala na překlep, protože jí bylo trapně. Kde je pravda, raději neřeším, jen mne napadá, že klávesa s měkkým i a klávesa s ypsilon je od sebe docela daleko. Řekl jsem si ale, že už je skutečně načase založit novou rubriku v našem oddílovém časopise. Bude to taková osvěta nejčastějších chyb, kterých se dopouštíte.

Nejde mi o kárání, potěš pánbůh. Sami si zvažte, nakolik je pro vás důležité umět psát správně česky. Třeba vás o tom přesvědčí úryvky z hodnotné literatury, které budu pravidelně přidávat jako přílohu k rubrice *Čeština je krásná*. A na samotný závěr vždy přidám jeden z hloupých argumentů, které lidé často používají pro podporu chybné češtiny.

BÝT

Já bych (špatně: ~~by jsem~~)
Ty bys (špatně: ~~by jsi~~)
On / ona by
My bychom (špatně: ~~bysme / by jsme~~)
Vy byste (špatně: ~~by jste~~)
Oni by

„Čeština mě v životě živit nebude,“ řekl blbec a zeptal se, zda chci střední, nebo velké hranolky.

Autor: Soňa

7

4

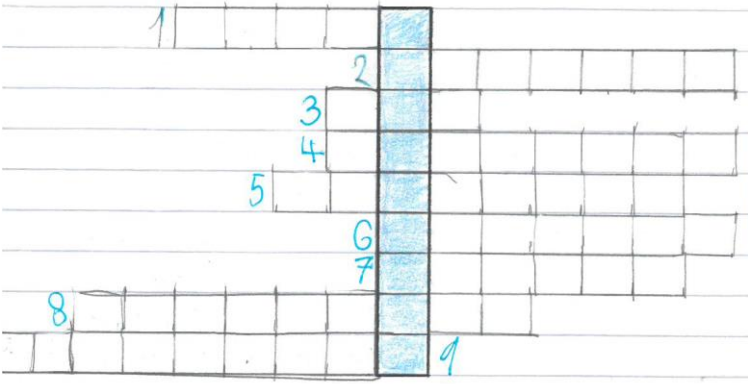

6

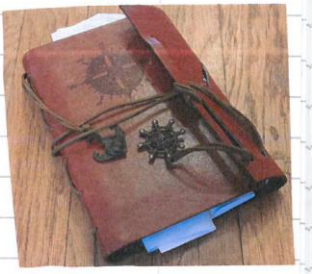

3

1

2

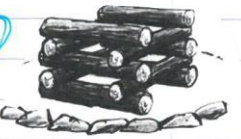

5

8

9

množné číslo

CO JSEM DĚLALA MIMO ODDÍL

Jak již mnozí víte, pokoušela jsem se zrealizovat svůj sen v podobě Kočkafé. Chtěla bych Vám něco málo povědět o tom, jak velké dobrodružství to bylo.

Asi začnu tím, jak jsem po dvou a půl letech musela ukončit pracovní poměr ve společnosti IBA CZ. Byla jsem pouze jako zástup za mateřskou dovolenou. I přes mou snahu udržet se v této společnosti jsem musela opustit loď a vydat se k jiným břehům. Nejprve jsem nastoupila do leasingové společnosti, která vypadala na pohled solidně, avšak opak je pravdou. Znáte mě všichni, někteří více a někteří méně, ale rozhodně znáte mou povahu. Má úpřímnost umí bodat jako nůž (propůjčeno od vedoucího) a nesnáším faleš a lži. A tak jsem pochopila, že ve společnosti prolezlé zákeřností, podvodama, a teď mi promiňte ten výraz, a vyčůránkama, nemám budoucnost. Rozhodla jsem se po krátké době dát výpověď a vrhnout se na lov nového zaměstnání.

Jeden večer jsem si tak prohlížela inzeráty na pracovních servrech a projížděla profil na facebooku, když jsem narazila na zajímavost, co sdílela jedna moje kamarádka. Kočkafé je na prodej. Pro nepolíbené, Kočkafé je kavárna, kam si zajdete na kávičku s dortíčkem a můžete se pomazlit s kočičkama. Trvalo mi to asi tak jednu vteřinu a už jsem měla otevřený mail a psala majitelce zprácu, že bych chtěla vědět víc. Hlavou mi letělo milion myšlenek, nebyla jsem na to finančně připravená, nečekala jsem, že něco takového udělám, ale převažovalo hlavně, je to tvůj sen holka, jdi po tom.

Už jako malé dítě jsem si vařila kafíčka, čajíčky a dělala dortíky z písku, hlíny a ruzných kytek, co jsem naškubala různě venku. Reálně o vlastní kavárně mluvím asi od 14 let, kdy jsem se zařekla, že si ten sen jednou splním. Pravda, zatím jsem pro to moc neudělala a tak jsem tohle viděla jako příležitost, která se neopouští.

Netrvalo dlouho a už jsem se své mailové schránce měla psaní od paní, že je dost zájemců, ale chce se s každým z nás setkat a vybrat si nejvhodnějšího kandidáta. Protože to není jen odprodej kavárny, ale hlavně přebrání břemena v podobě bydlení kočiček, bylo to více než rozumné. Můj mozek okamžitě začal pracovat na 3500 %. Začala jsem si klást otázky typu, jak a kde seženu peníze, kolik to asi bude stát usilí a jiné. Co jsem však věděla určitě, že když se do toho zakousnu, tak budu nejlepší provozačka Kočkafé pod sluncem. Dohodli jsme si osobní schůzku přímo v kavárně. Proběhlo to velice příjemně, poznala jsem pár kočiček, okoukla účetnictví, interiér, personál, zázemí a chod celé kavárny. Všechno se zdálo být v pořádku a zbývalo jen počkat, než je majitelka rozhodne. Po nekonečně dlouhém víkendu mi majitelka zavolala, že si mě vybrala pro moje nadšení a že finance nebudou problém, že se domluvíme. No a tím to vše začalo.

Nevěřila bych, kolik hodin strávím v bankách, s finančníma poradcema, kolik času mi zabere papírování a příprava všeho, co je potřeba k podpisu pře-

vodní smlouvy. Druhým velikým zádrhelem byl živnostenský list, protože já sakra nikdy netušila, že musím mít na hostinskou činnost nějakou odbornost nebo vzdělání. No co, facebook opět pomohl, tak jako při hledání právníka, účetní, osobní finanční poradkyně. V tomhle je tato sociální síť opravdu kouzelná. Nemáte co dělat o víkendu, napište si to na zeď a nabídky se hned pohrnou. Nemáte oprávnění ke zřízení živnostňáku na hostinskou činnost? Napiště to na zeď a zjistěte, že jste dementní, protože hledáte po všech čertech a ten člověk je jeden z nejbližších lidí. Tímto děkuji Dance/Amazonce Kordové! A když už tohle všechno máte, spíte asi tak 3 hodiny denně, protože víc nemůžete, hlava jede jako blázen. Nejíte, protože jste pořád unavení a prostě nemáte hlad. Nechce se Vám nic dělat než to mít už vše za sebou, už se v tom plácáte několik týdnů. A pak to přijde, máte skoro vše na dosah. Váš sen je jen kousíček od skutečnosti….

Teď bych měla napsat, jak jsem šťastná, že mám Kočkafé a že se mi vede dobře. Opak je pravdou. Opět to celé ztroskotalo na lidské hlouposti a hamižnosti. Paní dostala lepší nabídku 3 dny před podpisem smlouvy. A co jsem si z toho odnesla? Že umím fungovat i s průměrnou dobou spánku 3 hodiny na den a noc. Že jít si za snem vůbec není sranda. Že budu mít nejlepší postavu v plavkách za posledních 10 let. Ale hlavně, že se svého snu nevzdám, už vím, jak na to, jak se lépe připravit, kde co sehnat a na koho se obrátit. Držím všem, ať jste malí nebo velcí, palce! Jděte si za svým snem hlava nehlava! Já ho málem uskutečnila a už jen to málem byl super pocit!

(Bláťa)

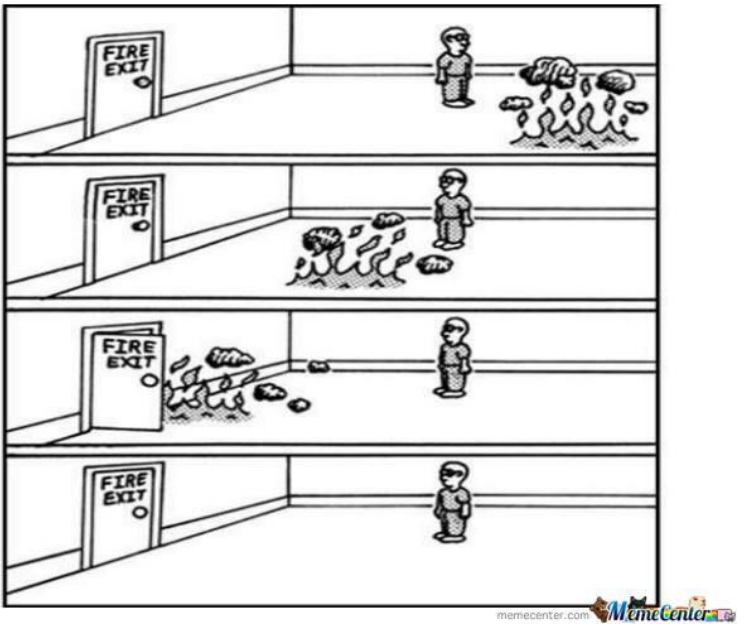

ZAJÍMAVOSTI Z PŘÍRODY

• Na světe je známo asi sto tisíc druhů motýlů a stále jsou objevovány ještě další. V Československu se vyskytuje asi 2 600 druhů a Je tomuto poetu každoročně přibývají ještě nové druhy. Sbírka motýlů v Národním museu v Praze, která je jednou z největších v Evropě, má asi půl milión preparovaných exemplářů.

• Jedním z nejpilnějších hubitelů myší je sova. Dokáže během roku vyhubit až tisíc polních či lesních myší.

• Jakkoli jsme zvyklí na to, že v prehistorických dobách na Zemi žili tvorové nejpodivnějších rozměrů, tvarů i vlastností, přece jen udiví zpráva, že asi před 550 milióny léty, v kambrickém útvaru, žily bezčelisté ryby, pokryté kostěnými destičkami místo šupin a opatřené kromě jednoho páru normálně umístěných očí ještě třetím, na temeni hlavy, aby ryba viděla i nad sebe.

• Holanďany, v jejichž zemi je strom vzácností, určitě dohřeje statistika, která říká, že lesy pokrývají více než 29 procent celého povrchu Země!

• Jedovatá rostlina ocún, jakkoli je na pohled velmi přitažlivá svými růžově fialovými květy, stačí usmrtit člověka požitím tří až čtyř těchto květů.

•Kolik let žije strom, když není předčasně vykácen? Osika, jeřáb, bříza se dožívají až 150 roků, babyka 200 roků, habr a jasan 250 roků, javor mléč a borovice až 400 let. Smrk, lípa, jedle, buk jsou schopny dožít se až tisíce roků, dub dokonce 2 000 roků a tis S 000 roků.

• Škeble perlorodka se nevyskytuje jen v jižních mořích, ale i u nás, zejména v řece Otavě.

• Duha jako uzavřený kruh, nikoli tedy známy půlkruh, se nám jeví, letíme-li letadlem. Stojíme-li na zemi, vidíme jen její polovinu.

• V říši rostlin se vyskytují všechny barvy, a to v nejrozmanitějších odstínech, kromě barvy jediné. Žádná květina nemá černou barvu.

• V povodí řeky Amazonky roste mléčný strom, zvaný Brosimum. Naříznemeli jeho kůru, vytéká z řezu hustá bílá šťáva. Připomíná normální kravské mléko nejen vzhledem, ale i vůní a chutí; je však poněkud trpká.

(Mates, zdroj: J. Foglar Kronika ztracené stopy)

HÁDANKA

Michalova přezdívka je:

a) Vačice

b) Obelix

c) Panoramix

REAKCE DĚTÍ

Na schůzce jsem si s dětmi sedla do kroužku a začala se jich ptát na různé otázky. Jaká je vaše oblíbená postava? Těšíte se na tábor? Nejlepší výprava? Podle vas? Krásné nejen to, že každý řekl něco jiného ale i to že bylo vidět zamyšlení. Někdo řekl, že se mu líbí všechny postavy. Kladné i záporné. Někdo řekl jen ty kladné. Objevili se ale i tací co řekli jen započaly. Krásné bylo to že se všichni shodli na tom ze tábor uz by mohl začít a ze se těší. I když měli u poslední otázky otázku na jednu nejlepší výpravu a to ze jich bylo hodně, skoro všichni řekli to samé. "byli super všechny" to je něco co opravdu potěší. I když zatím nejsem vedoucí a nepodilim se naplánování příběhu a kostýmů a tak. I za ně mě to opravdu potěšilo A podle me. Postavy jsou super všechny Tábor.. Megase těším! A výpravy? Ano. Skvělé byli opravdu všechny. A fakt nečekaně super je i to ze jsme se skoro všichni shodli.

(Křeček)

KŘEČKOVY ILUSTRACE

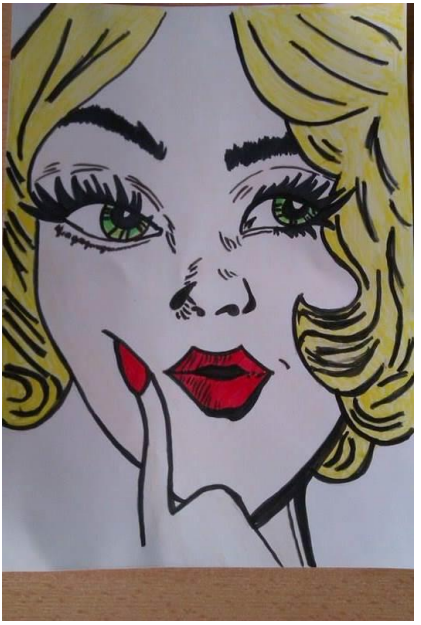

CO POTŘEBUJEME

- Lano – nejlépe dynamika, ale statikou nepohrdneme. Čím víc, tím líp (nemusí být nové, ale nové je lepší)
- Karabiny, sedáky
- plachty Tarp nebo Osada nebo stany (aspoň 2–3 pro 3–4 osoby, nejlépe odlehčené)
- silná baterka (takové ty, co osvítí půlku lesa – osvětlení scén či některých nočních her) anebo reflektory, co nevyžadují připojení ze zásuvky (třeba na autobaterii)
- Elektrický šicí stroj (na šití kostýmů)
- Jakékoli látky/oblečení/doplňky na kostýmy a jakékoli rekvizity (nejlépe nám pošlete fotky a my si vybereme)

Cokoli, co si myslíte, že zužitkujeme, nafoťte, posílejte, volejte Blátě anebo Opovi. :-)

Všem, kdo jakkoli podporují náš oddíl zvenčí, vřele děkujeme. Velice si Vaší dosavadní i případně budoucí pomoci vážíme.

Zejména z poslední doby děkujeme tetě Lucině za pravidelné úklidy klubovny, Karlu Holečkovi za vybavení do dílny, Heleně Koutecké za vybavení kuchyňky, Fíkovi a Pytlákovi za dlouhé lanko + hromadu věcí do cen a Hance za ruční vysavač (markéta).

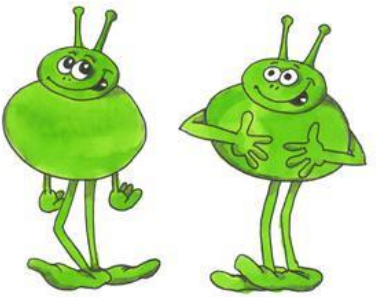

NÁHLED DO ZÁKULISÍ

- Táborem Atlantis ukončujeme zatím nejpropracovanější celoroční hru Země za zrcadlem, která se hrála v oddíle Tuláci v roce 2002/2003.
- Ucházíme se o další místnost ke klubovně, minule nás nesmyslně vyřadili z žádostí. Nevzdáme se!
- Noví vedoucí se nám osvědčili (Kocík, Dana)
- První Kmeňáci začínají plnit Stezky.
- Bebina a Křeček mají zájem získávat znalosti ohledně vedení oddílu. My je v tom podporujeme a bereme je pod svá křídla.

Časopis vydávají členové a přátelé dětského oddílu Poutníci.

Vydáno jakožto 31. publikace TON (Tajné oddílové nakladatelství)

Na tomto čísle spolupracovali: *Opičák, Bláťa, Bebina, Křeček, Mates, Kocík, Dana, Nebojsa, Soňa, Knedlík, Miky, Michal, Jenůfka, Kejka, Bára, Korbič, Řízek, Mylun*

Nepodepsané články: *Opičák*

Přední obálka: *Opičák*

Kontakt:
oddilpoutnici@gmail.com, poutnici.desitka.cz,
728 312 480 (Bláťa)

Aktivity oddílu Poutníci podporují ochránci přírody z prostředků MŠMT a MHMP.
Více se o naší nadřazené složce dozvíte na www.emop.cz

Místo, které mám rád | Zátoka pláňat | Nebojsa